

at dette Forslag kunde være et af dem, der kunde gaa frelst gennem den parlamentariske Behandling paa Rigsdagen. Jeg skal tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister: Vil han være villig til at tage under Overvejelse, at der for disse Institutter, hvorom der her lovgives, etableres et mere folkeligt Styre end det, der sidder for Tiden? For Ribe Aandssvageanstalt, for Ebberødgaard og Gl. Bakkehus, for Døvstummeinstitutterne o. s. v. gælder det, at Ledelsen, som vistnok i al Almindelighed bestaar af gode Mænd, paa hvis Ære der ikke kan sættes nogen Klik, dog repræsenterer en ret eksklusiv Kreds i Samfundet. Jeg kunde ønske, at Direktionen eller Bestyrelsesmedlemmerne, eller hvad de kaldes, for disse Anstalter kunde blive supplerede med Mænd, der i højere Grad repræsenterer de folkelige Samfundslag, de Lag, hvoraf det store Antal Patienter udgaar. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at man til Styrelsen for en hel Række af vore Opdragelsesanstalter i de senere Aar har knyttet f. Eks. Mænd af Rigsdagen, og jeg tror, at man fra alle Sider har maattet hilse denne Reform for vore Opdragelsesanstalter, der faa Statstilskud, med Glæde, og at man har lettet det for dem, der have noget paa Hjerte og vilde fremkomme med Kritik, at faa Indseende med Forholdene paa Anstalterne, idet de kunne henvende sig til en Mand, som er Medlem af det folkevalgte Ting, i Stedet for at skulle søge en eller anden betydelig Embedsmand, der bor et eller andet Sted ude omkring i Landet. Det er desuden saa store Midler, der fra det offentlige Side ydes til disse Institutter. Jeg vilde derfor sætte overordentlig Pris paa, om den højtærede Kultusminister vilde give mig et Svar, der gik ud paa, at han vilde tage under velvillig Overvejelse snarest muligt at skaffe alle disse offentlige Institutter med de betydelige Stats- og Kommunitilskud en Styrelse, som er mere folkelig sammensat, end den er for Øjeblikket. Jeg tror, at den Kontrol, som man her ved vilde faa, vilde være af stor Betydning for Rigsdagen. Nu er det faktisk saaledes, at den enkelte, f. Eks. en Rigsdagsmand, ikke har megen Adgang til at kontrolere og se Forholdene paa disse Anstalter efter i Sømmene. Jeg mener, at det er ret naturligt, at vi, naar vi sidde her i Rigsdagen og bevilge meget betydelige Beløb til disse Anstalter, ogsaa have Haand i Hanke med dem, saa at vi ikke overlade det hele til en snæver Kreds af Folk, som nu en Gang fra gammel Tid

have faaet Patent paa at sidde som Direktion eller Styrelse for disse Anstalter.

Endelig vil jeg bede den højtærede Minister om at besvare mig et andet Spørgsmaal, nemlig om der kan ventes f. Eks. til næste Rigsdagssamling et Forslag fra hans Side om en Udvidelse af vore Aandssvageanstalter saaledes, at de mange, der nu forgæves have søgt Optagelse paa Aandssvageanstalterne — i visse Tilfælde endog i flere Aar —, kunne komme der. Jeg ved saaledes, at der paa enkelte af vore Tvangsarbejdsanstalter er anbragt Personer, der ere erklærede for at være aandssvage, og som skulde være anbragte paa en Aandssvageanstalt, men der var ikke Plads til dem. Det er selvfølgelig yderst uheldigt og egentlig ikke Samfundet værdigt at anbringe saadan en stakkels aandssvag paa en Tvangsarbejdsanstalt, hvor han bringes sammen med mange forskellige, langt fra heldige Personer. Jeg havde Lejlighed til for nogen Tid siden at tale med en saadan stakkels aandssvag ung Mand, der var anbragt paa Korsør Tvangsarbejdsanstalt; han var i høj Grad bedrøvet over, at han maaske hele Livet havde Udsigt til at være sammen med det Bundfald af Samfundets Medlemmer, som fandtes der. Det drejer sig vist ikke om mange, der som den paagældende ere anbragte paa saadanne Steder, men der skulde helst slet ingen være, og jeg véd fra mange Kommuner, hvor overordentlig vanskeligt det er at faa saadanne Personer anbragte paa dertil egnede Steder. Jeg vil derfor spørge den højtærede Kultusminister, om der ved Hjælp af Familieplejesystemet eller maaske ved Udvidelse af eller Tilbygning til alt bestaaende Anstalter maatte blive gjort Skridt til en Forbedring af disse Forhold.

Til sidst vil jeg spørge den højtærede Kultusminister, om den Bestemmelse, som i sin Tid er tagen, at Personer, som ere dømt til at tages i Forvaring af det offentlige, skulde anbringes i Celler paa Ribe Aandssvageanstalt, er suspenderet saaledes, at man ikke længere anbringer dem der. Jeg har ved Besøg paa Ribe Aandssvageanstalt erfaret, at det vistnok er en Anstalt, som ledes fortrinligt, og at Patienterne behandles med megen Humanitet, men de Celler, som ere bestemte for de Personer, som ere dømt til at tages i Forvaring af det offentlige, ere langt fra saaledes, at vi kunne forsvare at anbringe Personer isolerede der hele Livet igennem. Jeg synes, at naar et stakkels Menneske paa Grund af arvelig Belastning maa tages